

Sygn. akt VU 992/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant stażysta Emilia Łopatowska

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku J. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania J. O.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 27 lutego 2014 r. sygn. (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. O. prawo do emerytury poczynając od dnia (...) roku,**
- 2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. na rzecz J. O. kwotę 60,00 (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego.**

Sygn. akt VU 992/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27 lutego 2014 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił J. O. prawa do emerytury z uwagi na brak 15 lat pracy w warunkach szczególnych oraz członkostwa w otwartym funduszu emerytalnym i braku wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na tym rachunku, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 20 marca 2014 roku złożył pełnomocnik J. O., wnosząc o jej zmianę, poprzez zaliczenie do okresu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia wnioskodawcy u dotychczasowego pracodawcy, u którego pracuje od lat 70-tych na stanowisku: majstra drogowo-mostowego, kierownika robót, z-cy kierownika grupy robót, kierownika grupy robót i przyznanie mu prawa do emerytury, a także o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł również o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem zakładu, na dochody budżetu państwa.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniosł o jego oddalenie kwestionując, aby wnioskodawca pracował w warunkach szczególnych w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. w R. w okresie od 15 września 1973 roku do nadal, bowiem nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

Na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 roku, wnioskodawca wnosil o zaliczenie mu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z o.o. w R. w okresie od 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku przy układaniu mas bitumicznych. Ponadto wyraził zgodę na przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem zakładu, na dochody budżetu państwa.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca J. O., urodził się w dniu (...). W dniu 20 lutego 2014 roku złożył wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego oraz pozostaje w zatrudnieniu.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-3 akta ZUS)

J. O. na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się okresem ubezpieczenia wynoszącym 25 lat 3 miesiąc i 16 dni.

(dowód: decyzja z dnia 27.02.2014 r. k. 13 akt emerytalnych)

Organ rentowy do okresu pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia.

(okoliczność bezsporna)

W okresie od dnia 15 września 1973 roku do nadal wnioskodawca jest zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. (poprzednio Rejon Eksploatacji (...) w R.) na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy.

(dowód: zaświadczenia z dnia 28 sierpnia 2000 roku k. 4 akt kapitałowych, umowa o pracę z dnia 13 września 1973 roku k. B-1 w aktach osobowych część B)

W okresie od 15 września 1973 roku do 15 grudnia 1973 roku wnioskodawca odbywał wstępny staż pracy w charakterze pracownika umysłowego, na stanowisku technika Obwodu (...) (...) w O..

Po odbyciu tego stażu, z dniem 16 grudnia 1973 roku, zostało mu powierzone stanowisko technika normowania w (...) Od 25 kwietnia 1974 roku wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie z wojska, z dniem 1 maja 1976 roku, J. O. został skierowany do pracy w Kierownictwie (...) (...) na stanowisku majstra.

Od dnia 1 września 1977 roku zostały mu powierzone obowiązki kierownika Robót (...) a od dnia 1 stycznia 1980 roku obowiązki kierownika budowy – wiadukt.

Od dnia 1 stycznia 1981 roku ponownie wnioskodawcy zostały powierzone obowiązki kierownika Robót (...)

Od dnia 1 kwietnia 1982 roku wnioskodawcy zostało powierzone stanowisko kierownika grupy robót (...) a od dnia 1 kwietnia 1986 roku stanowisko kierownika (...)

Z dniem 1 stycznia 1992 roku zostały mu powierzone obowiązki zastępcy kierownika (...).

Od dnia 1 listopada 1997 roku J. O. zostały powierzone obowiązki kierownika Kierownictwa Grupy (...). Na tym stanowisku wnioskodawca pracuje do dnia dzisiejszego (dowód: umowa o pracę z dnia 13 września 1973 roku k. B-1, angaż z dnia 14 grudnia 1973r. k. B-3, odpis karty powołania k. B-4, angaż z 3 maja 1976 roku k. B-6, angaż z dnia 29 sierpnia 1977 roku k. B7, angaż z dnia 25 lutego 1980 r. k. B11, angaż z dnia 28 marca 1981 roku k. B12, angaż z dnia 18 maja 1982 roku k. B13, angaż z dnia 12 maja 1986 r. k. B23, kolejne angaże k. B24-B25, B27-B35, angaż z dnia 2

stycznia 1992 r. k. B-36, kolejne angaże k. B-37-38, k. B40-B42, k. B44-B46, angaż z dnia 31.10.1997 r. k. B48, kolejne angaże k. B-50, k. B55-B56, k. B-58, wypowiedzenie zmieniające k. B80 - w aktach osobowych część B).

Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w R. zajmowało się produkcją masy bitumicznej, wykorzystywanej do budowy dróg i układaniem tej masy. Układanie masy bitumicznej odbywało się przy użyciu ciężkich maszyn budowlanych tj. walce, koparki, samochody ciężarowe dowożące masę bitumiczną z wytwórni na plac budowy. Wnioskodawca jako: kierownik robót, kierownik grupy robót, zastępca na następnie kierownik Kierownictwa Grupy Robót, sprawował nadzór nad prawidłowym ułożeniem masy bitumicznej na budowanych i remontowanych drogach. Wnioskodawca pracował bezpośrednio na placu budowy przez całą zmianę. Nie posiadał odrębnego biura, czy pomieszczenia w siedzibie głównej Przedsiębiorstwa, w której wykonywał swoje obowiązki. Jego obowiązki na każdym ze wskazanych stanowisk kierowniczych sprowadzały się do sprawowania bezpośredniego i stałego nadzoru nad wykonaniem pracy przez podległych mu pracowników, zajmujących się wylewaniem masy bitumicznej. Wnioskodawca pracował bezpośrednio przy maszynie służącej do wylewania masy bitumicznej. Czuwał nad tym, aby ustawione były prawidłowe parametry i masa bitumiczna wylewała się pod odpowiednim spadkiem, miała odpowiednią grubość, aby była równo wylana. Kontrolował również prace operatora walca. Jego prace biurowe, jako kierownika, ograniczały się jedynie do prowadzenia dziennika budowy, a także zapisywania godzin nadliczbowych podległych mu pracowników, co wykonywał po godzinach pracy (dowód: zeznania świadka G. G. protokół rozprawy z dnia 9 października 2014 roku nagranie od minuty 5.57 do minuty 11.57, zeznania świadka M. K. protokół rozprawy z dnia 9 października 2014 roku nagranie od minuty 12.20 do minuty 18.54, zeznania wnioskodawcy protokół rozprawy z dnia 2 grudnia 2014 roku od minuty 1.39 do minuty 13.10,).

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył, co następuje:

odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach

szczególnej jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, za pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne i otoczenia.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i a ponadto złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem zakładu, na dochody budżetu państwa.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnośnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. był niesporny w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach rentowych i osobowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie sprecyzowanym na rozprawie w dniu 2 grudnia 2014 roku tj. w okresie od 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie dysponował świadectwem pracy w szczególnych warunkach za sporny okres. Okoliczność ta, nie przesądza jednak, jak chce organ rentowy, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał. Skarżący w postępowaniu sądowym może bowiem dowodzić wykonywanie pracy w szczególnych warunkach wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. (tak por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239)

Skarżący sprostował spoczywającemu na nim ciężarowi dowodu. Charakter wykonywanej przez niego pracy w okresie zatrudnienia **w Przedsiębiorstwie (...) w R. w okresie od 1 stycznia 1983 roku do 31 grudnia 1998 roku**, Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: G. G. oraz M. K. oraz zeznań wnioskodawcy, a także w oparciu o dokumentację zawartą w jego aktach osobowych.

Świadkowie potwierdzili, że w spornym okresie, wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy sprawował nadzór nad prawidłowym wylewaniem na budowanych i remontowanych drogach masy bitumicznej przez podległych mu pracowników, którzy pracowali na ciężkim sprzęcie budowlanym tj. koparkach, ładowarkach, równiarkach, czy walcach, a więc na sprzęcie wykorzystywanym do prawidłowego wylewania i wyrównania masy bitumicznej. Świadkowie w spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą, a zatem dysponują bezpośrednią i wiarygodną wiedzą na temat wykonywanych przez niego obowiązków, a także warunków, w jakich praca była świadczona. G. G. w przedsiębiorstwie pracowała w laboratorium i codziennie na miejscu budowy pobierała z terenu próbki masy bitumicznej do badania, a M. K. w Przedsiębiorstwie był podobnie jak wnioskodawca, kierownikiem grupy robót, a następnie kierownikiem wytwórni masy bitumicznej, tak więc w swojej pracy miał bezpośredni kontakt z wnioskodawcą.

Z zeznań świadków oraz wnioskodawcy, które są logiczne i wzajemnie ze sobą korespondują, wynika iż J. O. w okresie swojego zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) w R. kierownika robót, kierownika grupy robót, kierownika KR, zastępcy kierownika i wreszcie kierownika Kierownictwa grupy (...), sprawował bezpośredni nadzór nad pracownikami zajmującymi się wylewaniem masy bitumicznej na drogach, jej wyrównywaniem przy użyciu takich maszyn jak koparki, ładowarki, skraplarki czy walce. Praca wykonywana przez tych pracowników jest pracą w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A **dział V (w budownictwie i przemyśle budowlanym) poz. 3 (prace maszynistów ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych)**. Zdaniem Sądu, maszyna służąca do wylewania masy bitumicznej, jej utwardzania czy skrapiania jest ciężką maszyną budowlaną i drogową, gdyż służy do budowy dróg. Biorąc pod uwagę, że zarówno praca maszynisty ciężkich maszyn budowlanych lub drogowych jest pracą w szczególnych warunkach, to również pracę wnioskodawcy nadzorującego pracę w/w osób, należy zaliczyć do pracy w szczególnych warunkach zgodnie z **działem XIV poz. 24 tj. prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.**

Na uwagę zasługuje również fakt, iż w Zarządzeniu nr 64 Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1983 roku w sprawie prac w szczególnych warunkach w zakładach pracy resortu komunikacji, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego oraz do wzrostu emerytury lub renty inwalidzkiej, wymienione są w dziale IX poz. 5 prace bitumiarzy i przy produkcji asfaltobetonu na stanowiskach:

1)Bitumiarz

2)Konserwator dróg o nawierzchni bitumicznej

3)Laborant w zakresie ekstrakcji nawierzchni bitumicznych

4)Operator - mechanik sprzętu drogowego do robót utrzymaniowych oraz przy budowie dróg - w zakresie mas bitumicznych.

Ponadto, jak wynika z przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego, wnioskodawca w spornym okresie sprawował nadzór nad wykonywaniem pracy przez operatorów sprzętu drogowego do robót utrzymaniowych oraz przy budowie dróg - w zakresie mas bitumicznych, tym samym sprawował nadzór na pracownikami wykonującymi prace w warunkach szczególnych . Wobec tego również pracę wnioskodawcy nadzorującego pracę w/w osób, pracujących na oddziałach będących w ruchu, gdzie jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A dziale IX (w gospodarce komunalnej) poz. 5 (prace bitumiarzy i przy produkcji asfaltobetonu), należy zaliczyć do pracy

w szczególnych warunkach zgodnie z działem XIV poz. 24 tj. prace polegające na kontroli międzyoperacyjnej, kontroli jakości produkcji i usług oraz dozorcze inżyniersko-technicznym na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie.

Należy podkreślić, że Przedsiębiorstwo (...) w R. zajmowało się produkcją masy bitumicznej oraz budową dróg poprzez wylewanie na nich tejsze masy. Prace związane z budową dróg należy zaliczyć do prac wykonywanych w szeroko pojętej gospodarce komunalnej.

Wykonywanie przez skarżącego czynności biurowych, które – jak wynika z materiału dowodowego – zajmowały mu około kilka minut dziennie i sprowadzały się głównie do zapisywania ilości przepracowanych godzin przez podległych mu pracowników, nie zmienia szczególnych warunków jego pracy. Sąd Okręgowy podziela w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 30 stycznia 2008 roku w sprawie I UK 195/07, LEX nr 375610, zgodnie z którym: „Osoba wykonująca nadzór inżyniersko-techniczny nie musi stale przebywać na stanowiskach, gdzie wykonywana jest praca, w zakresie jej obowiązków musi być przewidziane sporządzanie dokumentacji, planów organizacyjnych i innych czynności. Ponoszenie odpowiedzialności za wykonywanie pracy, w której każdy błąd techniczny może narazić na niebezpieczeństwo pracowników i inne osoby, zostało uznane za wykonywanie pracy w warunkach szczególnych.” Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 października 2007 roku, I UK 111/07 LEX nr 375689 stwierdzając, że: „objęcie nadzorem lub kontrolą także innych prac niż wymienione w wykazie A nie wyłącza zakwalifikowania samego nadzoru lub kontroli jako pracy w warunkach szczególnych, jeżeli te inne (podlegające dozorowi lub kontroli) prace nie są na danym oddziale lub wydziale podstawowe”. W sytuacji, gdy dozór inżyniersko-techniczny jest pracą w warunkach szczególnych i praca wnioskodawczyni polegająca na dozorcze była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie ma potrzeby ustalania, ile czasu poświęcała ona na bezpośredni nadzór nad pracownikami, a ile na czynności, które również były związane z dozorem.

Wnioskodawca wykazał zatem, że zarówno ze względu na rodzaj wykonywanej pracy jak i warunki, w których praca była wykonywana, wykonywał prace w szczególnych warunkach przez łączny czas przekraczający 15 lat.

Biorąc pod uwagę, iż wnioskodawca w dacie złożenia wniosku spełnił jednocześnie pozostałe wymagane przepisami rozporządzenia warunki, to jest osiągnął wiek emerytalny (60 lat) oraz wymagany okres zatrudnienia (25 lat), należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest błędna, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał wnioskodawcy J. O. prawo do emerytury od dnia (...) r. (tj. od pierwsze dnia miesiąca złożenia wniosku o emeryturę).

Konsekwencją powyższego było zasądzenie od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. M.. na rzecz wnioskodawcy kwoty 60,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 kpc w zw. z § 12 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz.U. z 2013 poz. 461)